

Arrest

nr. 133 416 van 19 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DE SCHUTTER en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit het dorp Kahdestan, district Injil, gelegen in de provincie Herat. U bent Tadzjiek van origine en hangt het soennitische geloof aan. U beweert landbouwer te zijn. Op 4 mei 2006 diende u in België een eerste asielaanvraag in. U verklaarde dat u problemen kende met uw oom van vaderskant. Uw moeder was met hem getrouwd na de dood van uw vader. U werd door hem verplicht om de taliban te vervoegen. U kreeg een wapen en werkte bij de taliban in de keuken. Na het einde van de taliban periode keerde u terug naar huis. U vroeg uw oom om uw wapen terug te geven aan een taliban commandant. Hij verstopte het wapen echter bij jullie thuis waardoor de taliban u begon te viseren. Zo werd u meegenomen door hen en gedurende een maand opgesloten. Daarnaast weigerde uw oom om u uw deel

van de gronden van de familie terug te geven. Hij lichtte ook de autoriteiten in over uw samenwerking met de taliban. Onbekende gewapende personen kwamen u thuis zoeken en schoten uw broer dood. U kon vluchten, dook onder en besliste om het land te verlaten. Op 5 november 2008 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er **geen geloof kon worden gehecht aan uw recente herkomst uit de provincie Herat waardoor ook uw vluchtrelaas niet geloofwaardig werd geacht. Daarnaast werd er getwijfeld aan uw voorgehouden profiel van landbouwer.** Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd op 23 januari 2009. Op 11 maart 2009 werd uw beroep bij de Raad van State eveneens verworpen. Op 25 mei 2010 diende u een tweede asielaanvraag in. Deze werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen. Op 24 december 2010 diende u een derde asielaanvraag in. U baseerde zich opnieuw op uw oorspronkelijke verklaringen en u bleef volhouden tot aan uw vertrek naar België in de provincie Herat te hebben verbleven. U legde een aantal stavingsstukken neer, waaronder een Afghaans paspoort afgeleverd door de Afghaanse ambassade in Brussel. Op 9 mei 2011 werd door ons een weigeringsbeslissing genomen omdat de door u neergelegde nieuwe documenten niets konden wijzigen aan de eerste evaluatie. Over uw paspoort werd opgemerkt dat dit geen bewijs vormt van uw beweerd verblijf in de provincie Herat tot 2006. Op 23 september 2011 werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende geen beroep in bij de Raad van State. Op 20 februari 2014 diende u een vierde asielaanvraag in. U baseerde zich hierbij opnieuw op uw oorspronkelijke verklaringen en u voegde toe dat de zoon van uw oom in Afghanistan werd opgepakt door de autoriteiten omwille van u. Hij zou na een maand uiteindelijk vrijgelaten zijn omdat hij gezegd had dat u in België verblijft. Volgens u zou uw oom (tevens uw stiefvader) aan de autoriteiten gemeld hebben dat u samenwerkte met de taliban omdat hij uw gronden in beslag wil nemen en omdat hij vreest dat u in geval van terugkeer wraak zou nemen omwille van de dood van uw broer. Daarnaast haalde u aan dat u in België deelnam aan manifestaties van Afghanen en in een kerk verbleef. U stelde tot slot dat u al meer dan acht jaar weg bent uit Afghanistan en dat uw leven en mentaliteit niet meer in overeenstemming te brengen zijn met de manier van leven in Afghanistan. **Op 24 april 2014 werd u gehoord in het kader van een voorafgaand onderzoek. Er werd u nog eens expliciet medegedeeld dat er geen geloof werd gehecht aan uw verklaringen betreffende uw recente herkomst uit het district Injil in de provincie Herat en u kreeg de kans om hierover de waarheid te vertellen. U bleef echter vasthouden aan uw oorspronkelijke verklaringen. U stelde dat u tot aan uw vertrek naar België in de provincie Herat heeft gewoond.** U verwees verder naar de slechte veiligheidssituatie in de provincie Herat en uw raadsman wees daarnaast ook op de precaire humanitaire situatie van terugkeerders in Afghanistan. Ter staving van uw verklaringen legde u een anonieme brief neer met als titel 'Nieuw elementen ingeroepen voor een nieuwe asielaanvraag'.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u geen vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal zowel in het kader van uw eerste als uw derde asielaanvraag reeds een weigeringsbeslissing nam omdat er **geen geloof werd gehecht aan uw recent verblijf in de provincie Herat waardoor er ook geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas** (slechte relatie met uw oom en bedreigingen door de taliban en de autoriteiten). Daarnaast werd het onwaarschijnlijk geacht dat u daadwerkelijk het beroep van landbouwer had uitgeoefend. Deze beide beoordelingen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. In het kader van uw vierde asielaanvraag stelde u nog steeds niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren omwille van uw oorspronkelijk probleem. U haalde aan dat uw neef gedurende een maand door de autoriteiten werd vastgehouden en ondervraagd werd over u. Dit is echter een louter blote bewering die volledig is gesteund op feiten die op geen enkele wijze als aangetoond worden beschouwd. **Nochtans werd u tijdens het gehoor in vooronderzoek expliciet gemeld dat er in het verleden geen geloof werd gehecht aan uw beweerd herkomst. Er werd u tevens de mogelijkheid geboden om de waarheid te vertellen. U ging hier echter niet op in en bleef volhouden dat u wel degelijk afkomstig bent uit het district Injil, provincie Herat in Afghanistan en dat u daar onafgebroken hebt gewoond tot aan uw vertrek naar België (CGVS 14 maart 2014, p. 2).**

In het kader van uw vierde aanvraag haalt u verder aan dat u in België deelneemt aan manifestaties en in een kerk verblijft. Uit uw verklaringen kan echter geenszins afgeleid worden dat bovenstaande relevant zou kunnen zijn bij de beoordeling van uw vrees ten opzichte van Afghanistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers nergens dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer het risico op vervolging inhoudt (zie administratief dossier).

De Islamitische wet in Afghanistan verbiedt apostasie, waar in uw geval echter geen sprake van is. Er is geen geval bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Uit de bovenvermelde informatie blijkt tevens dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent (CGVS 24 april 2014, p. 4), volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.

Daarnaast haalde u ter ondersteuning van uw vierde asielaanvraag aan dat u bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan moeilijkheden vreest door uw gewijzigde mentaliteit na een verblijf van acht jaar in België. Indien u naar Afghanistan zou terugkeren zouden mensen op u neerkijken en vragen stellen (CGVS 24 april 2014, p. 6). Gevraagd om uw gewijzigde mentaliteit te verduidelijken verwees u naar de strikte interpretatie van de islam in Afghanistan, de kortzichtigheid van de Afghaanse bevolking, de verschillen tussen de werking van de Belgische democratische instellingen en de Afghaanse, de beperking voor ongetrouwde koppels om in het openbaar relaties te onderhouden en de afwezigheid van café's en discotheken (CGVS 24 april 2014, p. 4 en 5). Het bestaan van bovenvermelde beperkingen en uw vrees dat er op u zou worden neergekeken volstaan op zich echter niet om ten aanzien van u een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te weerhouden. De door u aangehaalde beperkingen zijn gebaseerd op islamitische normen en waarden en betreffen algemene in de Islamitische Republiek Afghanistan geldende (rechts)regels. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Het opleggen van beperkingen aan voornoemde rechten behoort tot de soevereine bevoegdheid van de verscheidene nationale staten. De vrijheid van meningsuiting alsook de eerbiediging van het privéleven moet/kan in de verschillende staten slechts worden uitgeoefend binnen welomschreven voorwaarden en/of binnen welbepaalde (wettelijke) grenzen.

Voorts stelde u dat u zich in België geïntegreerd heeft en persoonlijke problemen ondervindt met uw instabiele verblijfssituatie (CGVS 24 april 2014, p. 6 en 7). Voor de beoordeling van een risico op vervolging of een risico op het lijden van ernstige schade is uw integratie in België echter niet relevant. Indien u dit element wilt opwerpen als element voor het bekomen van een verblijfsvergunning dient u de daartoe geëigende procedures voorzien in de vreemdelingenwet aan te wenden.

Ten slotte verwijst u, door het neerleggen van een anonieme brief, naar de UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013 waarin wordt aangegeven dat "depending on the specific circumstances of the case, men and boys of fighting age living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces and AGE's are engaged in a struggle for control" mogelijks nood hebben aan internationale bescherming op basis van hun lidmaatschap van een bepaalde sociale groep. Hetzelfde zou volgens deze Guidelines gelden voor dezelfde categorie personen in regio's waar ze het risico lopen te worden gerekruteerd door het ALP.

Er dient evenwel opgemerkt te worden dat in de UNHCR Guidelines uitdrukkelijk wordt gesteld dat het risico op gedwongen rekrutering afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit blijkt dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een risico op gedwongen rekrutering loopt en dat een loutere verwijzing naar de mogelijkheid op gedwongen rekrutering niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Daar uw verklaringen omtrent uw persoonlijke vrees naar aanleiding van uw gedwongen rekrutering als keukenhulp bij de taliban in het kader van uw eerste en uw derde asielverzoek zowel door de Commissaris-generaal als door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als ongeloofwaardig werden beoordeeld en u in het kader van uw vierde asielverzoek geen elementen aanbrengt die de geloofwaardigheid ervan kunnen herstellen, kan er ook in het kader van uw vierde asielverzoek geen geloof aan worden gehecht. Het door u neergelegde document kan dan ook bezwaarlijk iets wijzigen aan de beoordeling van uw asielaanvraag.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook wel een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from

Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. **Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit het district Injil, provincie Herat, moet in casu de veiligheidssituatie in het district Injil van de provincie Herat worden beoordeeld. Er werd door ons immers nooit betwist dat u oorspronkelijk afkomstig bent uit het district Injil in de provincie Herat.**

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie Afghanistan – Beschrijving van het conflict, 20 november 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land en stellen dat ook een aantal andere, voorheen niet door het conflict geteisterde, gebieden minder stabiel zijn geworden.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel II: Noord- en West-Afghanistan, 5 december 2013) blijkt dat er in verschillende districten van Herat wel incidenten plaats gevonden hebben. In het district Injil, van waar u afkomstig bent, is het echter relatief rustig. Nog blijkt dat, in tegenstelling tot andere districten in de provincie, het district Injil, juist een toevluchtsoord is voor IDP's die de incidenten in andere districten en provincies ontvluchten, wat eveneens een indicatie is voor de rustiger veiligheidssituatie in uw district.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Injil van de provincie Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. **Het louter verwijzen naar de slechte veiligheids- en humanitaire situatie doet geen**

afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. In uw geval werd bovendien geen enkel geloof gehecht aan uw vluchtrelaas en de daaruit voortvloeiende familiale problemen en werd er tevens getwijfeld aan uw voorgehouden profiel van landbouwer

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 2 juli 2014 in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet, in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betwist de motivering van de bestreden beslissing.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In meest ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker “*UNHCR Eligibility Guidelines Afghanistan van 06.08.2013*”, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van december 2013 (uittreksel)*”, “*Ecoi.net featured topic: general security situation in Afghanistan and events in Kabul*” en “*Kopie arrest in UDN ten aanzien van verzoeker van 02.10.2013*”.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

De Raad stelt vooreerst vast dat in het kader van verzoekers eerste en derde asielaanvraag door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 5 november 2008 respectievelijk 9 mei 2011 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen werd, gezien geen geloof werd gehecht aan verzoekers recente herkomst uit de provincie Herat, waardoor ook zijn asielrelaas ongeloofwaardig werd geacht. Deze beslissingen werden in beroep bij arresten nrs. 21 969 van 23 januari 2009 en 67 181 van 23 september 2011 bevestigd door de Raad. Verzoekers beroep bij de Raad van State tegen het arrest van 23 januari 2009 werd verworpen. Verzoeker diende tegen het arrest van 23 september 2011 geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing contradictorisch is, "*waar zij enerzijds stelt dat verzoekers oorspronkelijke afkomst uit Kahdestan (Injil, Herat) nooit in twijfel werd getrokken door zijn diensten, en anderzijds toch oordeelt dat er geen nieuw onderzoek moet gebeuren naar de initieel ingeroepen vluchtmotieven*", gezien de commissaris-generaal in zijn vorige beslissingen dit principe immers nooit uitdrukkelijk heeft erkend. Gezien nu wél erkend wordt dat verzoeker oorspronkelijk van Herat afkomstig is, meent verzoeker dat de beoordeling over de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtverhaal dan ook enkel vaststaat "*voor zover de feiten van het vluchtverhaal dateren van recent voorafgaand aan verzoekers eerste asielaanvraag*". Hij benadrukt dat de periode dat hij voor de taliban heeft moeten werken niet kan worden beschouwd als "recent" voor zijn eerste asielaanvraag, omdat er minstens vier en een half jaar tussen zitten.

De Raad merkt op dat reeds vaststaat dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde verblijf in de provincie Herat tot 2006, omwille van een manifest gebrekkige kennis over de seizoenen, maanden, zaaitijden, prijzen, bekende figuren, plaatselijke gezondheidscentra, NGO's, buitenlandse aanwezigheid en verkiezingen (RvV 23 januari 2009, nr. 21 969).

De vaststelling dat verzoeker (tot op heden) heeft nagelaten de waarheid te vertellen over zijn recente verblijfplaats(en) voor 2006 - zoals reeds vastgesteld in de arresten van de Raad van 23 januari 2009 en 23 september 2011 - doet wel degelijk afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid, alsook aan de geloofwaardigheid van de beweerde problemen die hij in Herat zou hebben gekend, gezien van verzoeker mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te

doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verder correct vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe elementen heeft aangebracht die van aard zijn om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen in het kader van zijn vorige aanvragen te herstellen: **“Vooreerst dient erop gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal zowel in het kader van uw eerste als uw derde asielaanvraag reeds een weigeringsbeslissing nam omdat er geen geloof werd gehecht aan uw recent verblijf in de provincie Herat waardoor er ook geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas (slechte relatie met uw oom en bedreigingen door de taliban en de autoriteiten). Daarnaast werd het onwaarschijnlijk geacht dat u daadwerkelijk het beroep van landbouwer had uitgeoefend. Deze beide beoordelingen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. In het kader van uw vierde asielaanvraag stelde u nog steeds niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren omwille van uw oorspronkelijk probleem. U haalde aan dat uw neef gedurende een maand door de autoriteiten werd vastgehouden en ondervraagd werd over u. Dit is echter een louter blote bewering die volledig is gesteund op feiten die op geen enkele wijze als aangetoond worden beschouwd. Nochtans werd u tijdens het gehoor in vooronderzoek expliciet gemeld dat er in het verleden geen geloof werd gehecht aan uw beweerde herkomst. Er werd u tevens de mogelijkheid geboden om de waarheid te vertellen. U ging hier echter niet op in en bleef volhouden dat u wel degelijk afkomstig bent uit het district Injil, provincie Herat in Afghanistan en dat u daar onafgebroken hebt gewoond tot aan uw vertrek naar België (CGVS 14 maart 2014, p. 2).**

In het kader van uw vierde aanvraag haalt u verder aan dat u in België deelneemt aan manifestaties en in een kerk verblijft. Uit uw verklaringen kan echter geenszins afgeleid worden dat bovenstaande relevant zou kunnen zijn bij de beoordeling van uw vrees ten opzichte van Afghanistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers nergens dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer het risico op vervolging inhoudt (zie administratief dossier). De Islamitische wet in Afghanistan verbiedt apostasie, waar in uw geval echter geen sprake van is. Er is geen geval bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Uit de bovenvermelde informatie blijkt tevens dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent (CGVS 24 april 2014, p. 4), volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.

Daarnaast haalde u ter ondersteuning van uw vierde asielaanvraag aan dat u bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan moeilijkheden vreest door uw gewijzigde mentaliteit na een verblijf van acht jaar in België. Indien u naar Afghanistan zou terugkeren zouden mensen op u neerkijken en vragen stellen (CGVS 24 april 2014, p. 6). Gevraagd om uw gewijzigde mentaliteit te verduidelijken verwees u naar de strikte interpretatie van de islam in Afghanistan, de kortzichtigheid van de Afghaanse bevolking, de verschillen tussen de werking van de Belgische democratische instellingen en de Afghaanse, de beperking voor ongetrouwde koppels om in het openbaar relaties te onderhouden en de afwezigheid van café's en discotheken (CGVS 24 april 2014, p. 4 en 5). Het bestaan van bovenvermelde beperkingen en uw vrees dat er op u zou worden neergekeken volstaan op zich echter niet om ten aanzien van u een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te weerhouden. De door u aangehaalde beperkingen zijn gebaseerd op islamitische normen en waarden en betreffen algemene in de Islamitische Republiek Afghanistan geldende (rechts)regels. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Het opleggen van beperkingen aan voornoemde rechten behoort tot de soevereine bevoegdheid van de verscheidene nationale staten. De vrijheid van meningsuiting alsook de eerbiediging van het privéleven moet/kan in de verschillende staten slechts worden uitgeoefend binnen welomschreven voorwaarden en/of binnen welbepaalde (wettelijke) grenzen.

Voorts stelde u dat u zich in België geïntegreerd heeft en persoonlijke problemen ondervindt met uw instabiele verblijfssituatie (CGVS 24 april 2014, p. 6 en 7). Voor de beoordeling van een risico op vervolging of een risico op het lijden van ernstige schade is uw integratie in België echter niet relevant. Indien u dit element wilt opwerpen als element voor het bekomen van een verblijfsvergunning dient u de daartoe geëigende procedures voorzien in de vreemdelingenwet aan te wenden.

Ten slotte verwijst u, door het neerleggen van een anonieme brief, naar de UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013 waarin wordt aangegeven dat “depending on the specific circumstances of the case, men and boys of fighting age living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces and AGE's are engaged in a struggle for control” mogelijks nood hebben aan internationale bescherming op basis van hun lidmaatschap van een bepaalde sociale groep.

Hetzelfde zou volgens deze Guidelines gelden voor dezelfde categorie personen in regio's waar ze het risico lopen te worden gerekruteerd door het ALP.

Er dient evenwel opgemerkt te worden dat in de UNHCR Guidelines uitdrukkelijk wordt gesteld dat het risico op gedwongen rekrutering afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit blijkt dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een risico op gedwongen rekrutering loopt en dat een loutere verwijzing naar de mogelijkheid op gedwongen rekrutering niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Daar uw verklaringen omtrent uw persoonlijke vrees naar aanleiding van uw gedwongen rekrutering als keukenhulp bij de taliban in het kader van uw eerste en uw derde asielverzoek zowel door de Commissaris-generaal als door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als ongeloofwaardig werden beoordeeld en u in het kader van uw vierde asielverzoek geen elementen aanbrengt die de geloofwaardigheid ervan kunnen herstellen, kan er ook in het kader van uw vierde asielverzoek geen geloof aan worden gehecht. Het door u neergelegde document kan dan ook bezwaarlijk iets wijzigen aan de beoordeling van uw asielaanvraag.”

De motieven uit de bestreden beslissing met betrekking tot deze nieuwe elementen worden door verzoeker niet betwist zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad worden overgenomen.

In zijn verzoekschrift beperkt verzoeker zich tot het herhalen van zijn vrees op gedwongen rekrutering door de taliban; hij verwijst dienaangaande naar de “*UNHCR Eligibility Guidelines*” van 6 augustus 2013 die zouden stellen dat jonge mannen op gevechtsleeftijd een risicogroep uitmaken. Hij voert aan dat thans door de commissaris-generaal erkend wordt dat hij wel degelijk oorspronkelijk afkomstig is uit het district Injil, en aldus “*niet langer kan uitgesloten worden dat verzoeker tijdens het Taliban regime inderdaad door de Taliban gerekruteerd werd als logistieke hulp*”.

De Raad merkt op dat verzoekers verklaringen over zijn vrees naar aanleiding van zijn gedwongen rekrutering als keukenhulp bij de taliban in het kader van verzoekers eerste en derde asielverzoek reeds als ongeloofwaardig werden beoordeeld door de commissaris-generaal en de Raad. De arresten in deze zaak zijn in kracht van gewijsde gegaan. Het loutere feit dat thans door de commissaris-generaal zou worden erkend dat verzoeker wel degelijk oorspronkelijk afkomstig is uit het district Injil doet hieraan geen afbreuk noch aan de vaststelling dat hij niet recent afkomstig is uit Herat. In een eerste arrest van de Raad (RvV 23 januari 2009, nr. 21 969) werd reeds vastgesteld dat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers beweerde verblijf in de provincie Herat tot 2006, omwille van een manifest gebrekkige kennis over de seizoenen, maanden, zaaitijden, prijzen, bekende figuren, plaatselijke gezondheidscentra, NGO's, buitenlandse aanwezigheid en verkiezingen. Dat verzoeker niet bekend is met seizoenen, maanden en zaaitijden wijst erop dat hij, indien al zou worden aangenomen dat hij er ooit zou hebben gewoond, niet slechts een vijftal jaren voor zijn aankomst in België vertrokken zou zijn uit Herat zoals hij in zijn verzoekschrift thans stelt, maar reeds veel langer. De manifest gebrekkige kennis waarvan verzoeker blijkt geeft houdt immers verband met de dagelijkse leefomstandigheden die zelfs na ettelijke jaren nog moeilijk uit het geheugen kunnen worden gewist.

De commissaris-generaal heeft bijgevolg in zijn beslissing met recht kunnen besluiten dat verzoeker thans geen nieuwe elementen aanbrengt die van aard zijn om de negatieve appreciatie met betrekking tot de eerdere asielaanvragen om te buigen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op het bovenstaande maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet stelt de commissaris-generaal: “*Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook wel een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van*

willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. **Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit het district Injil, provincie Herat, moet in casu de veiligheidssituatie in het district Injil van de provincie Herat worden beoordeeld. Er werd door ons immers nooit betwist dat u oorspronkelijk afkomstig bent uit het district Injil in de provincie Herat.**

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie Afghanistan – Beschrijving van het conflict, 20 november 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land en stellen dat ook een aantal andere, voorheen niet door het conflict geteisterde, gebieden minder stabiel zijn geworden.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel II: Noord- en West-Afghanistan, 5 december 2013) blijkt dat er in verschillende districten van Herat wel incidenten plaats gevonden hebben. In het district Injil, van waar u afkomstig bent, is het echter relatief rustig. Nog blijkt dat, in tegenstelling tot andere districten in de provincie, het district Injil, juist een toevluchtsoord is voor IDP's die de incidenten in andere districten en provincies ontvluchten, wat eveneens een indicatie is voor de rustiger veiligheidssituatie in uw district.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Injil van de provincie Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

*De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. **Het louter verwijzen naar de slechte veiligheids- en humanitaire situatie doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. In uw geval werd bovendien geen enkel geloof gehecht aan uw vluchtrelaas en de daaruit voortvloeiende familiale problemen en werd er tevens getwijfeld aan uw voorgehouden profiel van landbouwer.***

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat in het CEDOCA-rapport van 5 december 2013 erop wordt gewezen dat de algemene veiligheidssituatie in de provincie Herat in 2013 verslechterd is en dat er naast groeiende economische problemen ook een groeiend probleem van kidnappings bestaat. Volgens verzoeker maakt het rapport geen onderscheid tussen de onderlinge districten naargelang de veiligheidssituatie en zijn de opgesomde veiligheidsincidenten “sowieso maar exemplarisch, zodat ze geen algemeen beeld per district geven over het aantal veiligheidsincidenten”.

Dat grote groepen IDP's in Injil toekomen, is volgens verzoeker “niet meer dan een aanwijzing van de relatieve rust”; hij stelt dienaangaande nog dat dit grote aantal IDP's andere moeilijkheden met zich meebrengt, zoals potentiële landconflicten (zeker voor verzoeker die landbouwer is) en socio-economische moeilijkheden.

Hij hekelt verder dat “de in het CEDOCA-rapport geciteerde bronnen hoofdzakelijk dateren van het de periode januari-augustus 2013 (zie voetnoten blz. 18-22), en dus niet of zelden recenter zijn dan de uiterst gezaghebbende HCR-Guidelines van 06.08.2013”, die zouden stellen “dat Herat bij de provincies hoort met het hoogste aantal recente veiligheidsincidenten (blz. 18 van deze Guidelines), zonder dat er een onderscheid gemaakt wordt per district”.

Hij benadrukt dat ook het “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van de Nederlands Ministerie van Buitenlandse zaken” van december 2013 in algemene termen spreekt van een stijging van het geweld in westelijke provincies, onder andere in Herat, zonder dat een onderscheid wordt gemaakt per district.

Verzoeker wijst erop dat in de eerdere CEDOCA-nota's kon worden gelezen “dat de bronnen die over de veiligheid rapporteren dit enkel op illustratieve wijze kunnen doen” en dat “ANSO, de enige bron die gedetailleerde informatie per district probeerde te geven, niet meer bruikbaar is”, waardoor “een analyse tot op het niveau van het district niet meer mogelijk is”. Verzoeker stelt dat in het thans gebruikte CEDOCA-rapport wordt erkend dat er nog maar één bron, UNAMA, kan worden geraadpleegd voor betrouwbaar cijfermateriaal, terwijl dat er voorheen minstens drie waren. Ook het tweede thans gehanteerde CEDOCA-rapport maakt volgens verzoeker “uitdrukkelijk voorbehoud over de volledigheid en de betrouwbaarheid van de geraadpleegde bronnen”.

Verzoeker besluit dat het aldus “bijzonder moeilijk (is), zoniet onmogelijk om het onderscheid in veiligheidssituatie per district op gedetailleerde en dus accurate wijze weer te geven”, dat er “dus geen objectieve aanwijzing (is) dat het district Injil veiliger zou zijn dan de gemiddelde veiligheidssituatie in de provincie Herat”, dat “wordt gesteld dat de veiligheidssituatie in de provincie Herat is verslechterd en dat Herat behoort bij de meest onveilige provincies van Afghanistan”, waardoor hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

De Raad merkt op dat de commissaris-generaal bij zijn verweernota “COI Focus: Afghanistan: Veiligheidssituatie- Beschrijving van het conflict” van 25 juni 2014 en “COI Focus: Afghanistan: Veiligheidssituatie- Regionale Analyse, Deel II: Noord- en West-Afghanistan” van 25 juni 2014 voegt, die inhoudelijk tot hetzelfde besluit leiden als de rapporten die zich reeds in het administratief dossier bevonden, waardoor verzoekers argumentatie dat “de in het CEDOCA-rapport geciteerde bronnen hoofdzakelijk dateren van het de periode januari-augustus 2013 (zie voetnoten blz. 18-22), en dus niet of zelden recenter zijn dan de uiterst gezaghebbende HCR-Guidelines van 06.08.2013” niet kan worden gevolgd.

Waar verzoeker de volledigheid en betrouwbaarheid van de geraadpleegde bronnen hekelt, antwoordt de commissaris-generaal terecht in zijn verweernota dat er omstandig onderzoek is vooraf gegaan aan de bijgevoegde rapporten van CEDOCA en dat deze rapportering gestoeld is op een veelvoud aan betrouwbare, recente bronnen. Verzoekers kritiek vermag niet de op deze bronnen gefundeerde juistheid van voornoemde informatie te weerleggen.

Verzoekers argumentatie en de bij het verzoekschrift gevoegde stukken -“*UNHCR Eligibility Guidelines Afghanistan van 06.08.2013*”, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van december 2013 (uittreksel)*” en “*Ecoi.net featured topic: general security situation in Afghanistan and events in Kabul*” van 5 september 2013 - tonen geenszins aan dat de meer recente informatie waarop de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft - en die werd toegevoegd aan de verweernota - foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoeker nalaat actuele andersluidende informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoeker toe om met actuele, concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is, *quod non in casu*.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar die in zijn verweernota besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in het district Injil een situatie zou heersen die in hoofde van de daar aanwezige burgerbevolking een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet met zich zou meebrengen.

In zijn verzoekschrift geeft verzoeker een uiteenzetting over de veiligheidssituatie in en de reisroute naar Kaboel en Herat, gezien hij “*op weg naar Injil minstens via Kabul en/of Herat-stad zal moeten reizen*”; hij verwijst dienaangaande naar “*UNHCR Eligibility Guidelines Afghanistan van 06.08.2013*” en naar “*Ecoi.net featured topic: general security situation in Afghanisatn and events in Kabul*” (sic). Hij hekelt de algemene situatie voor IDP's in geval van een repatriëring naar Kaboel en bespreekt artikel 48/5 § 3, b) van de vreemdelingenwet. Hij stelt dat “*over de reisroute en de mogelijke obstakels en risico's die verzoeker onderweg kan meemaken, onder meer het risico een IDP te worden in Kaboel, helemaal niets (wordt) bepaald door verweerder*”.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekers argumentatie met betrekking tot de algemene situatie voor IDP's in geval van een repatriëring naar Kaboel en artikel 48/5 § 3, b) van de vreemdelingenwet niet dienstig is, gezien verzoeker oorspronkelijk afkomstig is uit het district Injil en de eventuele nood aan subsidiaire bescherming ingevolge de algemene veiligheidssituatie derhalve ten aanzien van dit gebied dient te worden beoordeeld en er *in casu* geen toepassing wordt gemaakt van een intern vluchtalternatief.

Waar verzoeker de veiligheidssituatie in en de reisroute naar Kaboel en Herat bespreekt en hiervoor verwijst naar “*UNHCR Eligibility Guidelines Afghanistan van 06.08.2013*” en “*Ecoi.net featured topic: general security situation in Afghanistan and events in Kabul*”, stelt de Raad vast dat uit de recentere informatie toegevoegd aan de verweernota blijkt dat (i) de internationale luchthaven van Kaboel op regelmatige wijze wordt bediend door burgerluchtvaartmaatschappijen en er van daaruit dagelijks binnenlandse vluchten met bestemmingen als Herat vertrekken (“*COI Focus: Afghanistan: Veiligheidssituatie- Beschrijving van het conflict*” van 25 juni 2014, p. 49); (ii) de provincie Herat geldt “*als één van de veiligste van Afghanistan*”, dat “*vooral het district Shindand een hoog aantal burgerslachtoffers telt*”, dat het geweld geconcentreerd is in Shindand en dat IDP's hun toevlucht zoeken in Herat en dan vooral het district Injil (“*COI Focus: Afghanistan: Veiligheidssituatie- Regionale Analyse, Deel II: Noord- en West-Afghanistan*” van 25 juni 2014, p. 27-31).

De incidenten in Herat, waarvan inderdaad sprake in de informatie van verzoeker en de informatie toegevoegd aan de verweernota, lopen niet op tot de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoekers citaten uit “*UNHCR Eligibility Guidelines Afghanistan van 06.08.2013*” en naar “*Ecoi.net featured topic: general security situation in Afghanistan and events in Kabul*” tonen evenmin aan dat een terugreis naar Injil, via Kaboel en/of Herat-stad, een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet met zich zou meebrengen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER